

Manhattan Flirts
Brandende Passie

Ran Ryan

Schrijver: Ran Ryan (Nandi Mink)

Coverontwerp: Ran Ryan

ISBN: 9789465128726

Auteursrecht: Dit is een fictief werk en elke gelijkenis met een persoon, plaats of gebeurtenis is puur toevallig. Alles is gecreëerd door mijn verbeelding en mag daarom niet gereproduceerd, gescand, online verspreid of afgedrukt worden zonder mijn toestemming.

© Ran Ryan, 2024

Proloog

Steffanie

17 jaar

De bel gaat en daarmee is een einde gekomen aan mijn eerste dag op mijn nieuwe school. Mijn nieuwe school – een voormalig slot – is een privéschool in Manhattan, New York, die is ingericht als het paleis van koning Lodewijk XIV. De ingang is aangekondigd met een reeks majestueuze fontein en leiden naar een imposante poort, bewaakt door statige standbeelden van Griekse goden. Eenmaal binnen zijn de lange, brede gangen overdekt met arcades zoals de kruisgangen in een klooster. Stillevenen en landschapsschilderijen versieren de wanden, en de trapleuningen naar de bovenliggende verdiepingen zijn overgoten met een glinsterende laag bladgoud. Elk klaslokaal straalt een moderne en toch vorstelijke sfeer uit en heeft prachtige kristallen kroonluchters en gotische ramen die een bak licht binnenlaten.

Ik sta op uit de witte kuipstoel, slinger mijn rugtas over mijn schouder en verlaat mijn 17-jarige klasgenoten. Ik heb geen behoefte om met ze te babbelen en zij niet met mij. Op mijn oude school had ik weinig vrienden. Geen eigenlijk. Op de hoogte blijven van de laatste roddels en modetrends was niet mijn hobby, dus werd ik automatisch buitengesloten. Maar dat vond ik niet erg; het middelpunt zijn is niet mijn ding. Als je het zonnestelsel hebt, ben ik het liefst Pluto – onbereikbaar en snel vergeten.

In mijn gehuurde witte schoenen glijd ik over de witte marmeren vloertegels met grijze aderen, mijn stappen weerklinken zachtjes op de glanzende tegels. Blij dat mijn dag erop zit, loop ik naar de uitgang in dit doolhof, door de lange gang die langs de kantine en de kluisjeswand leidt.

De kantine is echt next level, veel chiquer dan die in mijn vorige school. Twee keer per dag serveren ze luxe hapjes zoals artisjokhart in bladerdeeg, stokbrood met krabsalade, en zalmalletjes met buffelmozzarella – koeien zijn te min. De borden zijn nog net niet van goud, de glazen net niet van Boheems kristal. Het bestek is

waarschijnlijk wel van zilver. Alsof het doodnormaal is, geniet iedereen van de kleurrijke hapjes uit keukens vanuit de hele wereld. Ik ben de enige die rondloopt met haar lunchtrommel en flesje water.

Als ik de kantine voorbijloop, trek ik ongemakkelijk aan mijn veel te korte witte rokje, dat slechts tien centimeter boven de knie valt. Het schooluniform bestaat uit wit boven de heupen, kobaltblauw onder de heupen en witte schoenen. Een luchtige blouse, met rokje voor de meisjes en kniebroek voor de jongens, is de zomeroutfit. In de herfst draagt iedereen een bekakte polo, witte colbert en lange broek. In de winter wordt de polo vervangen door een coltrui. Als de lente aanbreekt, wordt ook het uniform weer luchtiger: een blouse met een dunne pantalon. De blauw-wit diagonaal gestreepte stropdas dien je altijd te dragen.

Scholen in het hele land mogen zelf bepalen of ze een schooluniform verplichten. Persoonlijk begrijp ik de voordelen van een schooluniform niet. Ben je dik, heb je pukkels of heb je een beugel? Schooluniform of niet: je wordt toch wel gepest. Een schooluniform verschuilt niet je afkomst of financiële situatie. Hier onderscheidt iedereen zich met kostbare accessoires als horloges, ringen, armbanden, kettingen en haarstrikken met glimmende steentjes.

Hoewel iedereen praktisch gezien beroofd is van zijn identiteit en er hetzelfde uitziet, voel ik me een buitenstaander. Een erg blij buitenstaander, dat wel. Mijn klas bestaat uit slechts 12 leerlingen, niet uit 42. Daarnaast is er een oude bibliotheek die zelden wordt gebruikt en waar ik in alle rust mijn huiswerk kan maken in de tussenuren of na schooltijd. En ik krijg begeleiding van een coach – tevens de mentor van de klas – om mijn huiswerk en opdrachten te plannen.

Ik ben hier omdat ik concentratieproblemen heb en ben een kneus in het houden van overzicht. Als ik aan het einde van de week huiswerk van acht vakken af moet hebben, een werkstuk moet inleveren én een mondelinge overhoring heb, nou sorry hoor, dan weet ik niet waar ik moet beginnen. De chaos in mijn hoofd in

combinatie met de chaos in mijn klas maakte me soms letterlijk ziek en dan bleef ik een paar dagen thuis.

Dit jaar is vastgesteld dat ik ADD heb: een tekort aan dopamine. Na mijn diagnose benadrukte de vriendelijke psychologe dat ik over andere kwaliteiten beschik. Als ik iets leuk vind – bijvoorbeeld Frans, een superromantische taal – dan ga ik daar volledig in op en stop ik niet totdat ik het volledig beheers naar mijn hoge maatstaven. Ik ben goed in het oplossen van problemen, heb veel doorzettingsvermogen, denk vooruit – soms iets te ver – en ben gevoelig van aard.

Dankzij allerlei instanties, ingeschakeld door de pleegzorg, mocht ik bij hoge uitzondering hier mijn examenjaar doen. Het hoge collegegeld heeft de school kwijtgescholden omdat het elk jaar geld schenkt aan een ‘goed doel’. De gemengde gevoelens die ik daarover had, heb ik in de zomervakantie van me af gezet.

‘Hoi.’

De stem naast me breekt mijn gedachten. Het lange, brede lichaam van mijn klasgenoot Cas Clayton verschijnt naast me. Hij heeft geblondeerd haar dat is afgeknipt ter hoogte van zijn oren en grijze ogen die hij verschuilt achter een grote bril met zwart montuur. Hij is een vrolijk persoon die gemakkelijk een glimlach op ieders gezicht tovert.

Ik geef een knikje als reactie.

‘Het uniform staat je goed.’

Met een schuin oog kijk ik naast me. Wat moet hij van me?

‘Mag ik je een tip geven?’ Voordat ik kan antwoorden, zegt hij: ‘Ik zou je fiets wat verder bij de school neerzetten.’

Mijn fiets?

Ik werp een blik door de gotische ramen naar mijn oude vertrouwde fiets, die tegen een klassieke driearmige lantaarnpaal staat. Dure motoren en met diamanten versierde cabrio’s staan netjes geparkeerd bij de ingang. Chauffeurs in glanzende limousines wachten om het kind van hun werkgever naar hun landhuis te rijden. Het ontbreken van fietsenrekken spreekt boekdelen. Mijn eenzame

fiets is een symbool voor mijn afwijkende achtergrond. En is een reden om me te pesten.

‘Daar is het blijkbaar al te laat voor,’ zeg ik, ‘je hebt me al gezien.’

‘Nee, ik heb je niet gezien, maar ik weet van je afkomst. Mijn vader is de directeur.’

Zijn vader is de directeur? Fijn, mijn financiële situatie én mijn afkomst zijn al blootgelegd op de eerste dag.

‘Geen zorgen, ik zal niets zeggen. Mensen oordelen vaak te snel en te hard over anderen.’

Wat wil hij daarmee zeggen? Dat hij mijn situatie begrijpt en bereid is me te helpen? Nee, een bondgenoot in hem zien, kan ik niet.

Ik vertrouw mensen niet en ik heb verlatingsangst. Toen ik een paar dagen oud was, ben ik naakt gevonden in een container. Ik had geen warme kleertjes aan of dekentje om, en huilde mijn longetjes kapot. De politie kon mijn ouders niet achterhalen, waardoor ik in een pleeggezin terecht kwam.

Ik kreeg maar weinig tijd om me te hechten aan mijn ‘ouders’ omdat ze uit elkaar gingen toen ik 3 jaar oud was. Ze wilden geen contact met elkaar houden of met mij, dus werd ik teruggeplaatst in het systeem.

Hierdoor belandde ik in andere pleeggezinnen, waar ik talloze kinderen heb zien komen en gaan, van wie ik de meeste namen ben vergeten. Maar wie ik nooit zal vergeten, zijn Jeffrey en Iris. Hij van boerenafkomst en met zwaar accent, zij met haar eeuwige rokjes en subtiele rouge. Het waren aardige, warme mensen, die zelf een zoon hadden van mijn leeftijd. We keken samen tv op de bank, bezochten de kleine buurtspeeltuin met kleurrijke speeltoestellen, en deden bordspellen in het weekend. In het weekend veranderde de samenstelling van het ‘gezin’ – sommigen keerden terug naar huis, anderen ontvluchtten juist hun thuissituatie. Rozanne was 5 en logeerde in het weekend bij ons voor een periode van drie jaar. Haar ouders hadden financiële problemen en konden moeilijk voor alle zes kinderen zorgen. Dominique was al 12 en woonde een jaar bij ons totdat haar thuissituatie was verbeterd. Daan had ADHD en maakte

zijn moeder knettergek. Toen hij op zijn 18e het gezin verliet, vond ik dat absoluut niet erg.

Helaas moesten Jeffrey en Iris stoppen met hun goede werk omdat de moeder van Iris ziek werd, en ze verhuisden terug naar Los Angeles.

Toen bleek dat ik me steeds meer ging afzonderen van mijn nieuwe 'gezinnen', werd geconcludeerd dat het beter voor me zou zijn om naar een leefgroep te gaan. Daar woonde ik in een groep met meerdere kinderen, onder toezicht van verschillende hulpverleners, in de hoop dat dit mijn sociale vaardigheden goed zou doen.

Maar met mijn sociale vaardigheden was niets mis. Het was niet zo dat ik geen emotionele band met mensen kon opbouwen. Ik wilde het gewoon niet. Een gebrek hebben aan langdurige, stabiele relaties, is hoe ik ben opgegroeid. Mijn gedachten, mijn gevoelens met iemand delen, beangstigt me. Ik weet namelijk uit ervaring dat ook die persoon zal veranderen in een gezicht van wie ik de naam zal vergeten.

Cas' geblondeerde haar, bijna even wit als de gang, lijkt te dansen als hij me volgt naar de uitgang. 'Woon je in de buurt of moet je ver fietsen?'

Ik reageer niet omdat het geen nut heeft. Bovendien kent hij mijn wijk toch niet. Ik woon ver weg in Harlem, tussen een mengelmoes van aso's, junkies en alcoholisten. Hij woont vast in het bekakte de Upper East Side waar de gouden lantaarnpalen zeer doen aan je ogen. Niet dat je ogen in mijn buurt geen pijn doen; de wietlucht is er niet om te harden.

'Niet erg spraakzaam, hè? School is een stuk leuker als je vrienden hebt. Ik denk dat wij vrienden kunnen zijn.'

'Ik niet.'

Ik heb geen vrienden nodig. Wat als ik daadwerkelijk om iemand ga geven, me ga vastklampen aan iemand, en die persoon me dan verlaat? Wat moet ik dan? Het is beter niemand in je hart toe te laten, daarmee voorkom je een hoop pijn.

Hij glimlacht, waardoor kuiltjes in zijn wangen verschijnen en mijn hart bijna – bijna – een sprongetje maakt. Cas lijkt veel op Axel: blond

haar en een lang, gespierd postuur. Hij zou even populair zijn als Axel als hij zich meer zou interesseren in meisjes.

‘O, dat zal Axel jammer vinden,’ zegt hij met een mysterieuze glimlach.

Axel?

Een warme golf van nervositeit overvalt me. Axel Thüringer is de bad boy van school. Hij lijkt op zo’n sexy model uit een parfumreclame die zijn blouse opentrekt en pronkt met zijn blokjesbuik. Zijn groene ogen zijn helder en toch vertroebeld met mysterie. Zijn natuurlijke blonde haar golft een beetje waardoor hij lijkt op een wilde surfer.

Axel is aantrekkelijk.

Echt, écht aantrekkelijk.

‘Daar geloof ik niks van,’ zeg ik. ‘Hij heeft de hele dag niets tegen me gezegd.’

‘Exact. Ax is absoluut niet op zijn mond gevallen. Hij spreekt elk meisje aan dat zijn aandacht trekt. Naar jou keek hij alleen maar. Hij zei niets, alsof je hem had beroofd van zijn woorden. Ik heb mijn beste vriend nooit eerder zo geïnteresseerd gezien in een meisje. Ik ben gewoon benieuwd wat er zal gebeuren.’

Ik schud mijn hoofd. Ik hoor veel speculaties en geen feiten. ‘Hij is niet geïnteresseerd in mij. En als jij denkt van wel, dan ken ik jouw beste vriend blijkbaar beter da-’

‘Ah,’ onderbreekt hij me vrolijk, ‘daar zal je hem hebben.’

Onder de metershoge gewelven naderen de overige vier leden van het fameuze vijftal. De groep is populair, ook bij de jaren onder mij. Elk weekend feesten ze in ClubC, de exclusieve club van Kai’s vader. Ik zie het al helemaal voor me hoe ze hangen in de VIP lounge en aan het einde van de avond truffels en kaviaar kotsen. Hun horde bewonderaars hoorde ik vandaag de hele dag kletsen over de nieuwe foto’s die op hun sociale media zijn verschenen. Kennelijk heb je binnen de elite, ook elite.

Kai Carter loopt helemaal links. Ondanks het verplichte schooluniform dat hij draagt, ziet hij eruit als een stoere jongen. Zijn versleten enkellaarsjes hebben vast talloze ritjes op zijn motor

meegemaakt. Zijn iconische aviator-zonnebril, waarachter een rebels personage schuilgaat, is bijna even zwart als zijn korte haar. Wanneer hij glimlacht, vallen de meiden met bosjes om.

Edwin Andrews naast hem lijkt op een ontplofte steroïdenbom. Hij is hem in een strakke blouse – check – en hij knapt eruit – de timer is al gezet. Hij is stil en mysterieus, en ik kan hem moeilijk peilen. Er gaan geruchten rond dat zijn vader een bekende onderzoeker is. Of het waar is weet ik niet en interesseert me niet.

Melanie Smith is het enige meisje in de groep. Ze is een voorgevel met een hoofd erop. Ze spendeert veel tijd om er tiptop uit te zien: haar lange steile haar is geblondeerd, haar nagels zijn bedekt met glimmertjes en ze verschuilt zichzelf achter een hoop plamuur. Hoewel ik het niet graag toegeef – ze behandelt me alsof ik een mindere ben – heeft ze de mooiste hemelsblauwe ogen die ik ooit heb gezien. Dankzij haar zonnebankkuurtjes lijkt ze op een heremietkreeft.

En tot slot Axel. Zijn nette stropdas is vluchtig in elkaar gezet, zo min mogelijk knoopjes van zijn gestreken blouse zijn dicht. De zwarte rugtas over zijn schouder is versleten en bezaaid met patches van bands. Het weerspiegelt waarschijnlijk zijn karakter: rebels en niet gevend om de mening van anderen. In de les zit hij geregeld op zijn mobiel en wordt hij erop aangesproken dat hij zijn voeten van tafel moet halen. Zijn ontspannen houding laat me vermoeden dat hij een zorgeloos leven leidt.

Ik schrik als ik ineens Cas' warme adem tegen mijn wang voel. 'Dus, vrienden? We gaan naar mijn huis. Ax zou het leuk vinden als jij ook komt.'

'Waarom hoorde ik mijn naam?'

Axel is voor ons verschenen, sneller dan het licht kan reizen. Zijn lage, warme stem laat mijn armharen overeind springen en maakt me gespannen en rusteloos.

Cas wuift met zijn hand. 'Oh, het was waarschijnlijk de narcist in jezelf die je hoorde.'

Hah! Ik pers mijn lippen op elkaar en verhuil dat ik Cas' grapje wel leuk vond.

Axel gromt ontevreden en kijkt dan naar mij, heel indringend, maar zegt niets. Zijn aanwezigheid vormt een brok in mijn plots droge keel en mijn benen worden stroperig als honing. Omdat ik vrees rode wangen te krijgen als ik hem aankijk, laat ik mijn blik zakken naar zijn borst.

Zijn witte blouse is voorzien van fraaie goudkleurige stiksels en heeft het gouden schoollogo op de rechterborst gedrukt. Het logo is het eeuwenoude Parthenon in Athene, een hoekige tempel met zuilen gebouwd voor de godin van de wijsheid, Pallas Athena. Het logo van mijn vorige school was een simpele hoofdletter A, voor Albany College. Sja, verschil moet er zijn.

‘Kom, Cas,’ gebiedt hij zijn vriend, die met onverstoorbare kalmte antwoordt: ‘Nee, moet het klassenboek wegbrengen.’

Ik zie mijn kans schoon om hem te peren en loop door.

Nog net op tijd zie ik Axel vliegensvlug het klassenboek uit zijn hand snaaien. ‘Doe ik voor je.’

‘Hoezo doe jij dat?’

Melanie grijpt zijn gespierde arm en voert haar grootste hobby uit: haar D-cup tegen zijn bovenarm schuren.

Axel duwt haar met beleid weg. ‘Ga alvast maar naar de parkeerplaats. Ik kom zo.’

Cas slaat zijn arm om haar schouder. ‘Kom, Mel. Je moet mijn nieuwe auto nog zien.’

Voordat ze vertrekken, werpt ze me om een mysterieuze reden een dodende blik toe en dan wordt mijn klasgenoot, die een eenzijdige oorlog met me voert, in tegengestelde richting geleid.

Als ik doorloop richting de deur, komt Axel naast me lopen. Ik voel de blikken van de andere leerlingen op me branden, vergelijkbaar met de blik die Melanie me gaf. Ik weet niet hoe ik mezelf weggeef, maar iedereen ruikt aan me dat ik lang niet zo rijk ben als zij.

De seconden rekken zich uit tot een eeuwigheid terwijl ik naast de populairste jongen van school door de witte gang loop.

Waarom haalt hij me niet in of gaat hij achter me lopen? Er zijn nu veel leerlingen die naar een ander klaslokaal gaan of koers zetten richting de uitgang. Iedereen ziet ons.

Plots voel ik een warmtebron bij mijn arm, kort maar intens. Onze armen raken elkaar bijna, en de warmte van zijn huid voelt als een elektrische vonk die een onzichtbare connectie tussen ons tot stand brengt. Ik voel me raar, heet en gespannen op momenten dat hij mijn kant opkijkt. Nu hij zo dicht in mijn buurt is, voel ik me nóg heter, slaat mijn hart nóg harder en zijn de uiteindes van mijn zenuwen nóg gevoeliger.

Tussen mijn wimpers door gluur ik naar zijn perfect symmetrische gezicht, hoekige kaken en volle lippen. De ketting met stalen bolletjes om zijn nek en stoere riem met studs, hinten naar zijn vrijetijdskleding – leren jack, versleten spijkerbroek, bandshirt misschien. Misschien luistert hij wel naar dezelfde rockbands als ik.

Niet dat ik het ga vragen.

Hij lijkt zich niets aan te trekken van het geroezemoes dat is ontstaan. Ik zou bijna denken dat hij opzettelijk naast me loopt, want als ik mijn pas versnel, doet hij hetzelfde.

Mijn vermoeden verliest zijn kracht als we dichterbij de uitgang komen. Iemand die naast me wil lopen, heeft me blijkbaar iets te vertellen. Maar Axel zwijgt, hij kijkt me niet eens aan, net zoals in de klas. Als hij bij de balie stopt om het klassenboek af te geven, loop ik door de deur en sta ik buiten.

Ik wil Axel Thüringer uit mijn buurt houden. Hij maakt me nerveus. Ik wil geen vrienden worden met deze mensen. En als mijn fiets ze afschrikt, zet ik hem morgen pontificaal naast de deur.

Hoofdstuk 1

Steffanie

Het is inmiddels zeven jaar geleden dat ik ben verhuisd naar New York en Axel Thüringer heb leren kennen op die kut school in Manhattan. Zes jaar geleden dat ik werd gedumpt en mijn vertrouwen in mensen zonk naar een dieptepunt. En vijf dagen geleden dat ik ben geslaagd voor mijn opleiding.

Nadat ik was geslaagd voor de middelbare school, heb ik eerst twee jaar gewerkt bij Annies Bloemsierkunst. Toen ik genoeg geld had gespaard, heb ik een vier jaar durende opleiding tot tuinarchitect gevolgd. Inmiddels ben ik 24 jaar, bijna 25, en werk ik weer bij mevrouw Annie. De wereld van tuinarchitecten is klein. Klanten zijn vaak particulieren of projectontwikkelaars die hun centen niet durven te steken in een nieuweling. Het is moeilijk om ertussen te komen. Dat ik in de schoolbanken negens scoorde, doet er niet toe.

Mijn bazin, mevrouw Annie Arends, is geweldig. Met haar grijze haren gebonden in een knot en haar bril op het puntje van haar neus, lijkt ze op mijn scheikundelerares die een echte kenau was. Maar al snel bleek dat ze een schat van een mens is. Als ik een oma zou mogen uitkiezen, zou zij het zijn.

Elke dag presenteert ze zichzelf in een nette blouse met toepasselijke bloemenprint, die ze bedekt met een roze schort als ze achterin de winkel boeketten samenstelt. Haar nagels zijn ongelakt vanwege het werk, maar niet ongepolijst. Haar oogschaduw past bij de blouse van die dag.

Ze is een echte dame. Grappig, want ik ben dat niet. Aan mijn uiterlijk besteed ik niet al te veel tijd – ik maak elke ochtend een paardenstaart. Mijn kledingstijl bestaat uit oversized shirts en wijde spijkerbroeken omdat ze zo lekker zitten.

‘Welkom!’

De warme, opgewekte stem van mijn 66-jarige bazin haalt me uit mijn gedachten. Ze draait haar hoofd naar de klant in de deuropening, haar gouden oorringen uit Dubai vangen het zonlicht.

Ze heeft de 24-karaats gouden sieraden gekregen van haar man toen ze dertig jaar getrouwd waren. Ze werd verrast met een weekje Dubai en ze verbleven in Burj Al Arab, dat hotel dat lijkt op een zeil van een zeilboot. Als afsluiter kreeg ze prachtige, 24-karaats gouden oorbellen. Ze heeft me dit verhaal zo vaak verteld, dat het voelt alsof ik er zelf bij was.

‘Dag Annie,’ reageert meneer Peterson, die wekelijks bloemen koopt voor zijn vrouw.

Terwijl de twee vrolijk kletsen, begeef ik me naar het achterste deel van de winkel: de werkruimte. Ik sla de hoek om en al meteen strijden de nieuwe anjers en Spaanse margrietten om de meest overheersende geur.

De lange stalen werkbank is het middelpunt van de ruimte en is omringd door opgestapelde kratten vol bloemen. Links staan zwarte plastic emmers, gevuld met water, om de bloemen in te zetten na het schuin afsnijden van de stelen. Daarboven hangen planken met kleine zakjes bloemenvoeding die in de emmers met water gaan. Tegen de achterwand staat de voorraad aan verpakkings- en decoratiemateriaal gestald. Verdeeld over drie kasten, liggen rollen cadeaupapier, linten, touw, steentjes, schelpjes en meer. Erboven hangt een ouderwets prikbord met notities van mevrouw Annie, bestellingen en schema’s van de leveranciers. Rechts staan de gieters en de koelkast, waarin kwetsbare bloemen op een lage temperatuur worden bewaard om vers te blijven.

Ik bind mijn meisjesachtige schort om en stort me op de nieuwe lading snijbloemen op de lange stalen werkbank. Uit de opgestapelde kratten naast me pak ik een handvol bloemen en leg ze op de glanzende tafel.

Dagelijks maken we zo’n tachtig kleurrijke boeketten, perfect voor feestjes, als bedankje of als cadeau voor geslaagde leerlingen. Ook maken we rouwboeketten – meestal wit of rood van kleur met grote groene bladeren. Elke woensdag- en vrijdagochtend worden honderden bloemen van de hoogste kwaliteit binnengebracht. Mevrouw Annie koopt uitsluitend de mooiste kleuren en de mooiste vormen.

Ik pak een aardappelschilmesje van de magneetstrip onder de werkbank en snijd de bloemstelen één voor één schuin af, zodat de bloem langer mooi blijft omdat hij het water beter kan opnemen. De afgesneden stengels schuif ik in een emmer onder de tafel, waar ze zich ophopen als een wirwar van groen.

Het zachte, warme licht van de lampen boven me geeft de witte anjers een gouden gloed. De zoete geur van de bloemen hangt in de zware, vochtige lucht. Het is 28 graden en de ventilator in de hoek van de ruimte lijkt de hitte eerder te verspreiden dan te verdrijven.

Ik werp een verlangende blik op de grote industriële koelkast naast me. Ik pas er zat in, maar dat kan ik natuurlijk niet maken.

Onder het monotone gezoem van de ventilator vul ik het laatste halfuurtje van mijn dag. Ik groepeer de bloemen per soort in zwarte plastic emmers, waarvan de meeste in de werkplek blijven. Dan zeul ik twee emmers naar voren, naar de winkel, zodat klanten zelf hun boeket kunnen samenstellen.

Als ik ze neerzet, staat meneer Peterson op het punt van vertrekken. Wie bij mevrouw Annie bloemen koopt, weet dat het een halfuur van hun leven kost. Ze houdt ervan om een babbeltje te maken – is geïnteresseerd in wie er is geslaagd, hoe oud iemand is geworden, hoelang een stel al is getrouwd.

‘Dag Annie, dag Steffanie,’ zegt hij vrolijk met een oranje-gele bos in zijn hand.

‘Dag meneer Peterson,’ antwoord ik beleefd, waarna de deur sluit.

Mijn bazin verschijnt voor me. Haar gezicht is getekend door de jaren, maar haar helderblauwe ogen fonkelen met een jeugdig vuur.

‘Meid, wat heb je weer veel werk verzet. Alle nieuwe bloemen zijn gesneden.’

Ik voel mezelf blozen, gevleid dat ze me erkenning geeft. ‘Ik blijf nog een uurtje om de kratten op te ruimen.’

Een frons vormt op haar voorhoofd, niet zeker of ze mijn voorstel serieus moet nemen. ‘Doe niet zo mal! Je bent vrij.’

‘Maar het is buk-werk en u heeft reuma.’

Een hand raakt mijn schouder. ‘Jongelui horen niet te werken op vrijdagavond. Dan horen ze te ‘chillen’ met hun vrienden.’

Ik glimlach. Ik heb geen vrienden.

‘Gaat u nog wat leuks doen dit weekend?’

‘Het leesclubje komt morgen weer samen.’ Haar pretoogjes onthullen haar ondeugende gedachten. ‘Ik heb een geweldige roman gelezen over een naïeve vrouw die tot over haar oren verliefd wordt op een ietwat kwaadaardige man.’

Klinkt bekend.

Weigerend in een negatieve spiraal te raken, zeg ik opgewekt: ‘Veel plezier met het leesclubje en een fijn weekend.’

‘Jij ook, meid. Tot maandag.’

Ik zwaai een laatste keer voordat ik de winkel en daarna het Island Venalium uitloop.

Het Island Venalium is een majestueus pand in Romaanse stijl en door alle glas-in-loodramen, kroonluchters en pilaren is het een hit bij toeristen. Het is gebouwd van beige-oranje zandsteen, overgebracht uit Arizona, en heeft bovenop een grote koperen koepel die door oxidatie groen is uitgeslagen. Een brede trap met ronde zuilen markeert de ingang en doet me helaas denken aan Axels huis. In de koepel achter de ingang zitten acht winkels verspreid over twee verdiepingen, die het vormen tot een bescheiden winkelcentrum. Een winkelcentrum voor de rijken.

Afgezien van Annies Bloemsierkunst, is er een café, banketbakkerij en chocolaterie op de begane grond. Op de eerste verdieping kun je shoppen voor Apple-elektronica, Samsung-tv's, diamanten juwelen en kleding van Marc Jacobs.

Als ik buiten ben, zie ik meteen mijn fiets. Hij staat tegen het gebouw geparkeerd, het chroom van het stuur ondanks de roest glimmend in het zonlicht. Ik pak mijn blauwe helm uit mijn rugtas, zet hem op en spring op de fiets.

Het is 8 juli, en de zon schijnt nog volop en werpt een warme gloed over de huizen, dure boetiekjes en restaurants waar klanten uitbuiken. De zwoele wind speelt met mijn paardenstaart en kruipt onder mijn korte broek als ik in twintig minuten van de Upper East Side naar Harlem rijd.

In de Upper East Side staan prachtige, oude herenhuizen, en torenhoge flatgebouwen met luxe appartementen met portiers. Het is de plek waar de familie Roosevelt en Kennedy wonen en waar tig gerenommeerde musea zitten.

Mijn kleine eengezinswoning staat in Harlem. Ik heb hem samen met mijn begeleider uitgekozen. De huur is laag en ik heb een tuintje. Er is ook een schuur voor mijn fiets. Het leek perfect.

De nadelen, die de gemeente verzwegen, kwamen pas aan het licht nadat ik was verhuisd. Er is altijd geluidsoverlast, hetzij door harde muziek, hetzij door straatgevechten. Een derde is werkloos, een derde alcoholverslaafd en een derde drugsverslaafd. Vrijwel iedereen is aso. Dagelijks worden tientallen auto's in brand gestoken en er is een favoriete boom waaraan honden worden achtergelaten met hartverscheurende briefjes waarin staat dat het geld op is. Tankstations worden door zevenjarigen geplunderd van hun Snickers. Agenten pakken drugsdealers op, maar zodra ze een zakje meth in handen krijgen gedrukt, laten ze hen gaan.

Terwijl ik over de wegen naar huis fiets, auto's passeer en voor verkeerslichten stop, ben ik extra oplettend. Axel woont hier. Mijn ex. Het monster dat me heeft gebruikt en liet geloven dat hij van me hield. Ik hoop niet dat ik hem ooit nog zie.

Met mijn ogen op scherp, rijd ik steeds verder weg van zijn buurt en kom ik in de mijne.

Er ligt altijd glas op straat – glas van gebroken autoramen en flessen drank. Ik ben dan ook kampioen in bandenplakken. De winkelruit van de Taco Bell die vanmorgen was gebroken, is inmiddels afgedekt met een stuk karton.

Manhattan is een broedplek voor criminelen, wat is uitgroeid tot een landelijk probleem. Fraude en drugshandel komen even vaak voor binnen het politiekorps als daarbuiten. De illegale wapenhandel naar Europa komt inmiddels even vaak voor in het nieuws als het weerbericht.

Gelukkig heeft mevrouw Annie haar winkel niet in mijn wijk. Alcoholisten zouden haar kassa leegroven en haar rollator jatten –

handig vervoermiddel voor drank. Criminele 7-jarigen zouden haar dwingen al haar hoestpastilles af te staan.

Wanneer ik thuiskom, parkeer ik mijn fiets in het schuurtje en trap ik mijn schoenen uit. Ik ga direct de aangrenzende keuken in, pak een bak bami uit de vriezer en warm hem op in de magnetron. Het frontje van de keukenlade verzakt als ik er een mes en vork uit haal.

Het huis is al zeventig jaar oud, de keuken is iets vergeeld, de ramen zijn van enkelglas en het energielabel is om te huilen. Desondanks ben ik dol op mijn huisje.

Albany – de stad waar ik naakt in een container was gedumpt, amper het formaat van een hand – leek me te verstikken. Ik voelde me daar verschrikkelijk, als een kat in het asiel, wachtend op een adoptieouder. Alle diertjes werden beoordeeld, en de schattigste, die met de mooiste ogen of de juiste kleur vacht, werd gekozen. Iedereen daar had een rugzakje. Het was eigenlijk kiezen welke appel het minst rot was.

Ik was absoluut rot. Mijn zielige verhaal was een pluspunt, maar ik kon me niet hechten aan mensen. Waarom zou ik, als ze beroep konden doen op hun retourrecht en me zonder reden konden terugbrengen?

Ik wilde geen nieuwe tijdelijke adoptieouder. Ik wilde een nieuwe start. Aangezien ik over anderhalve maand 18 zou worden, en dus uit het systeem zou worden gezet, mocht ik met hoge uitzondering al op mezelf wonen.

De magnetron piept en ik stort mijn eten op een bord en ga de hoek om. Mijn woonkamer is klein maar sfeervol. De ruimte baadt in het zachte avondlicht dankzij het grote raam aan de linkerkant. Voor het raam staat een kleine grijze bank en een zwartgeverfde salontafel staat daarvoor. Tegen de rechterwand staat een zwart dressoir met een tv die goed matcht bij de salontafel. De muren hebben een kalmerende lichttaupe kleur en potplanten brengen leven en kleur.

Ik glibber over mijn gladde laminaatvloer, die het licht weerkaatst en de kamer groter doet lijken. Vervolgens nestel ik me op mijn vaste plek op de bank. Ik open mijn laptop en zoek een romcom op.

Ik heb romcoms leren waarderen toen het uitging met Axel. Waar ik ze vroeger saai en voorspelbaar vond, bieden ze me nu een vorm van troost. Telkens als ik naar zo'n zoet liefdesverhaal kijk, krijg ik hoop dat er ook iemand voor mij is. Een soort tweede Axel: hetzelfde uiterlijk, dezelfde humor, dezelfde vriendelijkheid en dezelfde vurige passie. Alleen laat de tweede versie me niet in de steek voor zijn ex.

Dan begin ik aan mijn bami met prei, hamblokjes, ei en wortel. Terwijl ik de maaltijd naar binnen werk, neemt mijn neus de geur van mijn handen op. Ik vind het heerlijk om met vieze handen thuis te komen. De kenmerkende geur die de afgesneden bloemstelen afgeven, laat mijn handen heerlijk ruiken alsof ik dure parfum draag.

Mevrouw Annie heeft me alles geleerd over bloemen: over hoe je de stelen moet afsnijden en over het samenstellen van boeketten. Ze is 66 en runt haar kleine bloemenwinkeltje in haar eentje – ik ben haar enige werknemer. Haar werk is haar hobby en inkomsten genereren is niet haar doel, noch noodzakelijk. Ze komt uit een welvarend gezin en haar man had tot zijn pensioen een succesvol advocatenkantoor in de Upper East Side.

Als mijn bord leeg is en ik mijn laatste hap heb doorgeslikt, pauzeer ik de zoetsappige ontmoeting op een besneeuwd plein in mijn bekroonde film. Ik breng het bord naar de keuken en neem de gasaansteker mee terug naar de woonkamer.

Naar de bioscoop ga ik nooit; mijn hele inkomen gaat op aan huur en eten. Daarom creëer ik op vrijdagavonden mijn eigen bioscoop.

Ik sluit de gordijnen en steek de stompkaarsen op de salontafel aan. Onder het zwakke kaarslicht schenk ik een glas amaretto voor mezelf in en mijn voeten belanden op de zwartgeverfde salontafel. Nippend van mijn notige drankje geniet ik van de romance, het familiedrama en uiteraard de knappe makelaar die het hart van de vrouw probeert te winnen.

Eén glas wordt al gauw drie, en wanneer ook de knappe makelaar verdriedubbelt, besluit ik dat ik genoeg heb gehad. Ik blaas de kaarsen uit, klap de laptop dicht, poets onzorgvuldig mijn tanden en plof op bed.

.....

Al hoestend word ik wakker. Kreunend tast mijn hand over mijn keel. Mijn keel brandt, maar niet door de alcohol, door iets anders.

Chagrijnig draai ik me om, in gedachten mopperend dat ik ziek zal worden. Met mijn gezicht naar de deur gekeerd wrijf ik slaperig in mijn ogen en zie dan licht onder de deur. Heb ik de lamp op de overloop aan laten staan?

Dan ruik ik een brandlucht. Onmiddellijk ben ik wakker.

Brand? Is er brand?

Wat brandt er?

Ik ren naar de deuropening en grijp de klink.

'Au! Fuck!'

De hitte verbrandt mijn hand als ik de hete metalen klink naar beneden duw. De smalle overloop is gevuld met dikke rook, vlammen kruipen via de traptreden naar boven.

Shit, ik kan de trap niet af.

Ik kan niet naar beneden.

Voor een moment sta ik vastgenageld aan mijn laminaatvloer, besluiteloos en verdoofd.

Wat moet ik nu doen? Hoelang heb ik nog voordat ik stik door de giftige rook? Vijf minuten? Eén? Ik moet de brandweer bellen, maar daar heb ik geen tijd voor. Ik moet hier weg. Nu.

Ik sprint naar mijn bed, grijp de paarse deken en ren naar het trapgat. Als een malle ga ik slaan op de vlammen en houd mijn adem in als de stinkende rook in mijn keel prikt. Mijn inspanning lijkt te werken omdat er een onaangestast stukje van mijn lichtbruine laminaatvloer zichtbaar wordt, maar in werkelijkheid verplaats ik slechts de rook en doof ik geen vuur.

De felle oranje-blauwe vlammen lijken te kunnen traplopen als ze steeds dicht- en dichterbij de bovenste tree komen. Telkens als het te heet wordt bij mijn blote voeten, zet ik een stap naar achteren. Net zolang totdat ik weer terug ben in mijn slaapkamer.

Kuchend wrijf ik in mijn prikkende ogen en verzet me tegen de duizeligheid die plots ontstaat. Er zit maar één ding op. Ik moet niet naar beneden naar de voordeur, ik moet omhoog. Ik moet op mijn bed staan en uit het vierkante raampje kruipen.

Ik moet naar buiten.

Wanhopig worstel ik me door de rook en ik zigzag langs de brandende vuurtjes op de vloer naar de wandplank het dichtst bij mijn bed. Mijn ogen schieten vluchtig door mijn kleine, grijs geverfde slaapkamer en het afschuwelijke beeld brandt in mijn geheugen.

De vlammen hebben de contouren van mijn openstaande deur razendsnel omgevormd tot een ring van vuur. Mijn zwarte ladekast met kleding is het volgende slachtoffer van de brand. Ik had hem gescoord bij de kringloop en zelf opgeknapt met verf. De verspringende wandplankjes daarboven ondergaan hetzelfde lot. De foto's op mijn wandplankjes veranderen van kleur, naar sepia en naar zwart-wit. Mijn stuk drijfhout met daarin een waxinelichtje verandert in brandhout. Zelfs zien dat mijn ondergoed verandert in as laat littekens achter in mijn ziel.

Gehaast spring ik op mijn bed en ruk de gordijnen open. Het is pikgedonker en er is helemaal geen maan. Er is ook niemand die de lampen nog aan heeft, niemand die ziet dat ik hier vecht voor mijn leven.

Met mijn hart bonkend in mijn borstkas duw ik de metalen raamsluiting omhoog, die voor een kleine opening zorgt tussen de glasplaat in het afgebladderde houten kozijn en de kille buitenlucht. Ongeveer twee meter onder mijn raam is het dak van mijn schuur. Vanaf de schuur kan ik op de container springen en dan op de grond.

Dat moet te doen zijn. Alleen niet nu. Mijn lichaam past niet door een opening van tien centimeter.

Ik moet het glas breken. Dat moet makkelijk gaan, toch? Het is van flut enkelglas.

De grote, glimmende trofee die ik ooit op de basisschool heb gewonnen is mijn uitweg. Ik grijp de beker van de plank en laat hem bijna vallen omdat hij zo heet voelt als de zon. Mijn vingers branden van de hitte, maar ik heb geen tijd om me daar druk om te maken. De beker is hol en niet gemaakt van stevig metaal, maar de voet waarop hij staat is van zwaar steen. Het gewicht in mijn hand is de enige kracht die ik nog heb, de enige kans om mezelf te bevrijden.

Ik sla tegen de ruit, maar tot mijn vrees komt er alleen een barst in het glas. De barst verspreidt zich snel, maar de ruit blijft op zijn plaats. Mijn ademhaling versnelt en mijn handen trillen van de adrenaline. Ik probeer opnieuw, harder deze keer, maar het is alsof de ruit zich tegen me verzet.

En dan komt de woede. Boosheid borrelt op uit de diepte van mijn maag en verdrijft mijn paniek.

Ik *weiger* dood te gaan. Dit huis was het begin van mijn nieuwe leven, niet het einde.

Ik ga niet dood.

Niet op deze manier.

Mijn ogen vullen zich met woede en frustratie, en ik sla en sla en sla tegen het raam. Terwijl ik als een bezetene tegen het raam sla, wordt het geluid van brekend glas overstemd door het lawaai van de vlammenzee achter me. De hitte tegen mijn rug herinnert me aan de verschrikkelijke tijdsdruk. De vlammen lijken te groeien uit de vloer en de muren, en het geknisper doet me denken aan een oude radio die de zender niet goed kan ontvangen. Er komt zoveel kracht bij kijken dat het lijkt alsof de wind door mijn kamer raast.

Mijn hart maakt een sprongetje als er eindelijk een gat van tien centimeter ontstaat en uit het kozijn valt. Ik ga gehaast langs de randen en maak de opening zo groot mogelijk. Als er geen scherpe stukken meer uit het kozijn steken waaraan ik me kan openhalen, gooi ik de beker weg. In een kort, helder moment stop ik mijn mobiel in de broekzak van mijn pyjamabroek zodat ik de brandweer kan bellen.

Met pijn en blijdschap in mijn hart laat ik mijn blote voeten eerst zakken. Dan wurm ik mijn romp door de opening van veertig bij veertig centimeter. Met mijn buik pijnlijk drukkend op het houten kozijn, strek ik mijn armen om mezelf zo dun mogelijk te maken. Als mijn voeten ongeveer een halve meter boven het dak van mijn schuurtje bungelen, laat ik het kozijn los. Mijn onbeschermden voeten belanden op het rubberen dak en vangen mijn volledige gewicht op.

Het is me gelukt.

Zonder bedenkingen kijk ik over de rand en laat mezelf zakken op de containers. De container van het gft die net vanmiddag gelegeerd is, valt om zodra ik hem raak, en ik beland met mijn kont op de harde tegels.

Een zere kont is alles wat ik heb. Ik ben niet gestikt door de rook of bezweken door de druk. Ik ben mijn huis levend ontvlucht, zonder botbreuken.

Ik ben er verdomd goed vanaf gekomen.

De zuurstofbom die me omringt laat me direct een stuk beter voelen – minder licht in mijn hoofd. Het is een verademing om de verstikkende rook te verruilen voor de frisse lucht van de nacht. Met trillende benen krabbel ik omhoog en met open mond kijk ik naar de achterkant van mijn brandende huis: mijn slaapkamer boven, mijn keuken beneden. Mijn huis lijkt te leven. Het beeft alsof het loopt, het rommelt alsof het gromt. Er hangt een zwarte pluim boven alsof er een atoombom op is gegooid. Het is een wonder dat het nog niet ingestort is.

Is dit echt mijn huis?

Loeiende sirenes trekken mijn aandacht, en als een zombie loop ik door de tuin en de straat naar de voorkant van mijn huis. Het grote raam van mijn woonkamer is gebroken, waardoor de hitte en stank naar buiten ontsnappen. De hete, knisperende vlammen schieten de duisternis in en bereiken de nok van het dak. De schoorsteen is zwart als roet en kan elk moment omvallen.

Het licht uit verschillende koplampen maakt het chaotische tafereel voor mijn huis zichtbaar. Twee brandweerauto's, een ambulance en twee politieauto's komen aanrijden, wat de kermis compleet maakt.

De realiteit komt nog steeds niet binnen. Ik kijk ernaar, ik zie wat er gebeurt, maar toch lijkt het niet in te zinken. Hoe in godsnaam heb ik dit kunnen ontvluchten? Hoe in de wereld heb ik mijn hoofd koel weten te houden? Overlevingsinstinct?

Plots staat een ambulanceverpleegkundige voor me. Hij draagt donkerblauwe kleding, heeft een koffer in zijn hand en zijn kale hoofd glimt door de koplampen